

vejebragt gennem Udvalgets Arbejde i Fjor. Den Gang dette Forslag første Gang kom frem, hørte vi fra de moderates Side den Udtalelse, at dette Forslag havde ingen Ting at gøre ude paa Landet, at der vare Forholdene saa gode, at der ikke var Brug for et saadant Forslag om at give Bespisning til fattige og nødlidende Børn; der var ingen Børn derude, der trængte, og altsaa havde Forslaget intet Ærinde til Landet. Den Gang kunde de Herrer med en vis Ret udtale dette, fordi der ikke forelaa nogen Statistik, som kunde godtgøre, hvorvidt der er Trang til et saadant Forslag eller ikke. Men nu er en saadan Statistik skaffet til Veje, saa nu er det Vaaben slaaet ud af Hænderne paa dem. Nu kunne de ikke sige, at der ikke er Trang til Forslaget paa Landet, thi Statistikken viser, at der desværre er mange Tusinde Børn paa Landet, som lide ligefrem Nød eller faa slet og daarlig Ernæring. Men hvad gøre de Herrer saa? Ja, saa udtale de deres største Mistillid til denne Statistik, skønt de ikke ere i Stand til at modbevise den. Jeg siger derfor, at de Herrer's Stilling er præget først af Mistillid til Kommunalbestyrelserne og dernæst af Mistillid til den Statistik, som er tilvejebragt af Skoleautoriteterne. Dernæst er deres Stilling præget af noget andet, nemlig dette, at de ikke ville være med til at løse en saa stor og human Opgave som den at mætte sultne og nødlidende Børn i vort Land. Jeg udtalte ved Sagens 2den Behandling, at der i denne Sag har vist sig at være et inderligt Samarbejde mellem de moderate og Højre, og det er i Dag blevet bekræftet af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen), idet han nærrede et sikkert Haab om, at Lovforslaget vilde komme tilbage hertil, at hans Venner, Højre i Landstinget, nok skulde vide enten at faa Lovforslaget helt slaaet ihjel, hvad han vel helst saa, eller lavet om paa en saadan Maade, at det stemte bedre overens med hans Ønsker. Han har altsaa bekræftet min Udtalelse om et inderligt Samarbejde mellem Højre og moderate paa dette Punkt. Det ærede Medlem udtalte sig i Dag meget højmodig ved at sige, at han ikke vilde modsætte sig dette Forslag. Det ere vi alle sammen meget glade over at høre, at det ærede Medlem og hans Parti ikke ville modsætte sig dette Forslag. Nej, det ville de ikke, fordi de føle sig magtesløse paa dette Omraade, og saa kunne de jo gerne give sig Udseende af at være højmodige, men

vi andre forstaa godt, hvad Grunden er dertil.

Berntsen: Jeg ser mig ikke i Stand til at stemme for det foreliggende Lovforslag og skal ganske kort motivere hvorfor. Jeg har Betænkelighed ved at fremme den Slags Forslag, der pege i Retning af yderligere at forøge de kommunale Byrder her i Landet. Det forekommer mig, at de ere høje nok i Forvejen, og det forbavser mig, at Flertallet i denne Sal synes at have mere Greb paa at fremme Lovforslag, der sigte til at forøge Samfundets Byrder end paa at fremme Forslag, der lette Byrderne. Men dernæst finder jeg, at det vil være i høj Grad upraktisk at forlange det foreliggende Lovforslag gennemført navnlig i Landkommunerne. Jeg har lyttet efter at høre, hvorledes de ærede Forslagsstillere have tænkt sig Muligheden af at praktisere et saadant Forslag ude i Landkommunerne. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne er den eneste, der har rørt ved dette Punkt, men han gik ret let over det, idet han mente, at Sagen vilde gaa ganske jævnt og simpelt, thi Kommunalbestyrelsen kunde blot akkordere med Skolelærerens Hustru om at bespise Børnene, saa var den Sag klarret uden videre Omstændigheder. Men det tror jeg ikke vil gaa saa let. Naar de Herrer ville gøre denne Sag — og det er det, de ville — ikke blot til en kommunal Sag, men til en kommunal Skolesag, ser jeg ikke, hvorledes de ville kunne gøre Skel mellem de Børn, der skulle spise vederlagsfrit, og dem, der skulle betale for Bespisningen. Jeg tror, man vil stille Sogneraadene en yderst vanskelig Opgave, naar man forlanger af dem, at de i alle Skoler skulle sætte et bestemt Skel mellem dem, der maa anses for ubemidlede, og dem, der ikke høre ind under denne Kategori. Og jeg tror heller ikke, det gaar an, naar man indfører Bespisning af Børnene i vore Almueskoler, at Skolen saa maa skille Børnene i to Flokke og sige til den ene: værs'go og spis, og til den anden: værs'go og se til. Det tror jeg ikke lader sig praktisere. Naar man endelig vil gøre Bespisningen til en Skolesag, saa er der ingen anden Vej at gaa end at aabne Adgang for alle Børnene i Skolen. Men Børnene i en Skole ere ikke faa. Der kan tænkes Skoler, hvor der hver Dag møder i Forskolen og den ordinære Skole 70—80, ja indtil 100 Børn. Tror man da, at det er nogen let Sag at sige til Skolelærerens Hustru, at hun skal bespise alle Børnene?